

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1490/2015
16.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиља М.П., С.Ј. и М.Б., свих из Б., чији је заједнички пуномоћник В.М., адвокат из Б., против туженог П. з. т. Т.С. АД Б., кога заступа А.П., адвокат из Б.а, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж1 бр. 3458/09 од 04.11.2009. године, у седници одржаној 16.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж1 бр. 3458/09 од 04.11.2009. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду Гж1 бр. 3458/09 од 04.11.2009. године и пресуда Првог општинског суда у Београду П бр. 6193/06 од 05.09.2008. године тако што тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се тужени обавезе да им на име остварене добити за 2004. годину исплати: тужиљи М.П. износ од 66.382 динара, тужиљи С.Ј. износ од 61.868,00 динара и тужиљи М.Б. износ од 58.116,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 26.04.2005. године до исплате, као и да им надокнади трошкове парничног поступка **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П бр. 6193/06 од 05.09.2008. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име остварене добити за 2004. годину исплати и то: тужиљи М.П. износ од 66.382,00 динара, тужиљи С.Ј. износ од 61.868,00 динара и тужиљи М.Б. износ од 58.116,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 26.04.2005. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљама на име парничних трошкова исплати 178.440,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж1 бр. 3458/09 од 04.11.2009. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, предлажући да се ревизија сматра изузетно дозвољеном према члану 395. ЗПП.

Решењем Гж1 бр. 2191/14 од 23.07.2014. године Апелациони суд у Београду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији изражену у приложеним пресудама Окружног суда у Београду, Крагујевцу и Чачку, као и у одлукама Апелационог суда у Београду и Крагујевцу, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 395. ЗПП, да се ревизија туженог сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиље су биле у радном односу код туженог. Радни однос им је престао 31.12.2004. године по основу споразума о престанку радног односа на иницијативу туженог, уз исплату једнократне стимулативне накнаде по Фонду финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Одлуком туженог од 25.04.2005. године утврђено је право на исплату по основу добити за 2004. годину, али су из ове одлуке тужиље изостављене иако су радиле 2004. године, због тога што су оствариле право на једнократну исплату ради стимулисања добровољног одласка из предузећа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужиље нису могле бити искључене из остваривања права на исплату по основу учешћа у добити за 2004. годину, у којој су радиле и остваривале зараду, због оствареног права на једнократну исплату за стимулисање добровољног одласка из предузећа, чиме су доведене у неравноправан положај у односу на остале запослене, супротно одредбама члана 18. и 104. Закона о раду, због чега су тужбене захтеве тужила усвојили.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, учешће запосленог у добити оствареној у пословној години применом члана 14. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05 ...),

може се утврдити уговором о раду или одлуком послодавца у складу са законом и општим актом, што значи да је право запосленог на учешће у добити оствареној у пословној години, предвиђено као могућност (а не обавеза послодавца), које утврђује послодавац уговором о раду или одлуком, што је у конкретном случају и учињено. Скупштина акционара туженог је на предлог Управног одбора у складу са финансијским извештајем и на основу овлашћења из члана 27. став 1. Статута туженог, утврдила политику расподеле добити за 2004. годину, на основу чега је генерални директор туженог одлуком од 25.04.2005. године утврдио да право на исплату имају запослени који су у радном односу на дан доношења одлуке и запослени којима је престао радни однос по основу испуњења услова за одлазак у пензију, али под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда за стимулацију добровољног одласка из предузећа.

Статутом туженог, на основу члана 14. Закона о раду, туженом је као послодавцу, признато право на утврђивање учешћа запослених у добити оствареној у пословној години, па Врховни касациони суд налази да је генерални директор туженог, на основу одлуке Скупштине акционара, донете у складу са одредбама Статута туженог и на предлог Управног одбора, имао право на утврђивање круга лица - запослених који ће учествовати у остваривању добити предузећа. Искључивање права на учешће у добити за 2004. годину запосленима који су остварили право на стимулативну накнаду приликом престанка радног односа не представља дискриминацију ових лица. Наиме, тужиле и остали запослени који су радном односу код туженог, не налазе се у истој чињенично-правној ситуацији, с обзиром да ова врста накнаде није исплаћена и осталим запосленима, који су остали у радном односу код туженог, па се не може говорити ни о дискриминацији тужиле применом члана 18. и 20. Закона о раду.

Имајући у виду да је одлука генералног директора туженог од 25.04.2005. године донета у поступку и на основу овлашћења предвиђених одредбама статута и Закона о раду, а да приликом утврђивања круга запослених који имају право на добит, тужиле нису дискриминисане (у смислу члана 18. и 20. Закона о раду) у односу на остале запослене којима је то право признато, јер нису у истој чињенично-правној ситуацији, Врховни касациони суд налази да тужиле неосновано потражују право на учешће у добити и његову исплату, због чега је обе нижестепене пресуде на основу члана 407. став 1. ЗПП преиначио, а тужбени захтев одбио као неоснован.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**